

Luka Salapura

DRAGAN JAŠĆUR, slike

Galerija Prometej, april 2006.

Pejzaž nije retka tema u slikarstvu bez obzira o kom periodu istorije umetnosti da se radi. Svakako da je period impresionističkih istraživanja i eksperimentisanja na relaciji boja – svetlost najpoznatiji i, kao takav, izvršio je i najviše uticaja na savremene autore. Međutim, kasniji moderni i postmoderni postupci donose, pored pomenutih, i neka nova i poprilično drugačija interesovanja autora. Ovde se misli, pre svega, na izlazak u prostor. Potreba da se slikom izađe u prostor rešavana je na razne načine od kojih su neki doveli do toga da slika više nije slika (u klasičnom smislu) već da postane objekat. Samosvojni artefakt poput čardaka "ni na nebu ni na zemlji".

Dragan Jaščur pripada onoj grupi slikara kojima pejzaž, kao tema ili motiv, jeste osnovno sredstvo da materijalizuju inspirativna stanja kroz sopstveni likovni govor ali, takođe, i onim slikarima koji imaju izraženu potrebu da izađu u prostor. U ovom slučaju radi se o primeni izuzetno bogate uljane paste koja se dograđuje i drugim tehnološkim postupcima.

Primena tog i takvog postupka nije nepoznata. Ekspresionistički postupci vrlo su bliski tome kao i neki drugi oblici likovnih istraživanja. Ono što je bitno, kada se radi o delima Dragana Jaščura, jeste da njegovi likovni postupci i njegova potreba za slikom nije ekskluzivna potreba samo i jedino za slikom. Iako, kao artefakt, jeste konačni cilj, ovde je slika sredstvo. Zato i nije čudno da ćemo u delima skoro celog njegovog dosadašnjeg opusa da pronađemo više izražajnih slojeva: od ekspresivnog do lirskog, od svetovnog do duhovnog, od slikarstva do poezije i obrnuto...

Koliko je ovo tačno najbolje ilustruju dva istraživačka procesa: jedan isti motiv izvodi se dvojako. U pastelu (uz dodatak krede i drugih tehnika u tragovima) i u tehnici ulja na platnu sa već opisanim postupkom bogate paste. I još nešto, a vrlo bitno: autor svojim slikama dodeljuje nazive od kojih dobar deo ni malo nije daleko od poezije. Čak naprotiv. Kada pregledom Jaščurevih slika zadovoljimo primarno čulo (vid – oko) ubrzo postajemo svesni te poezije koja nam otvara novu dimenziju doživljaja autora i njegovog dela. Ta simbioza likovnog i pesničkog iznosi na uvid i jedno čuveno pitanje: da li je poezija slika koja govori i da li je slikarstvo nema poezija? Dragan Jaščur nam predstavlja mogućnost potpunog odgovora.